

Provincie Limburg
t.a.v. mevrouw P. Dassen-Houssen en de heer J. Schrijen, informateurs
informateurs@prvlimburg.nl
Postbus 5700
6202 MA Maastricht

Vaals, 10 mei 2023

Onderwerp:
Wolven in Limburg

Geachte informateurs, geachte leden van Provinciale Staten,

De wolf is terug in Nederland. En in Limburg. Het aantal aanvallen van wolven op weidedieren neemt toe. Het aantal wolven in Limburg zal - met vlak over de provinciegrens in Brabant maar ook in de grensstreek met België en Duitsland gevestigde wolvenroedels - de komende jaren verder toenemen.

De aanwezigheid van de wolf in Nederland -en dus ook in Limburg- heeft grote impact. De provincie gaat over faunabeheer. En dus ook over wolven en maatregelen die daarmee verband houden. Er is een nieuw interprovinciaal wolvenplan in de maak.

In zowel het huidige als in het concept voor het nieuwe wolvenplan staat het "kunnen samenleven met de wolf" centraal. Aan dit uitgangspunt ligt ten grondslag dat houders van weidedieren hun dieren beschermen (en moeten kunnen beschermen) met zogenaamde wolfwerende afrasteringen en/of andere wolfwerende voorzieningen.

Zo leert de wolf dat weidedieren geen geschikte prooi zijn.

1. Wolfwerende afrasteringen

Van een dierhouder kan worden verwacht dat hij/zij zijn of haar dieren redelijkerwijs beschermt. Daarentegen kan van de overheid worden verwacht dat snel wordt ingegrepen als een wolf toch een wolfwerende afrastering overwint. Om herhaling te voorkomen, én om te voorkomen dat de wolf dit gedrag doorgeeft. De wolf is immers intelligent en leert snel.

Samenleven met de wolf vraagt iets: kunnen beschermen en kunnen ingrijpen.

Dierhouders zijn (terecht) verplicht om hun dieren te beschermen. Dat willen ze ook: het verdriet en de emoties bij de dierhouder wiens dieren op een gruwelijke manier zijn gedood of verminkt, zijn groot!

Voor het beleid van de provincie betekent dat, dat snel moet worden ingegrepen als een wolf een wolfwerende afrastering overwint.

2. Dierwelzijn in bredere zin

We moeten ons realiseren dat “wolfproof” niet bestaat. Wolfwerend wel. Een weidedier hoort in de weide. Het ophokken van dieren grijpt in op het dierwelzijn. Het goed plaatsen (én onderhouden) van wolfwerende afrasteringen is niet simpel, en kan niet overal worden toegepast. Dat betekent voor de provincies dat andere oplossingen niet op voorhand moeten worden uitgesloten.

Daarmee bedoel ik niet het op grote schaal afschieten van wolven. Maar laten we onderkennen dat het feit dat de wolf welkom is niet automatisch hoeft te betekenen dat dit onbeperkt en overal is. Het welzijn van de wolf zelf is ook in het geding. Een dichtbevolkt land als Nederland kan niet zonder afspraken om goed samen te kunnen leven, of het nu mensen of dieren betreft.

Wij pleiten niet voor een wolfvrij Nederland, maar voor gecontroleerd beheer. Beheer betekent overigens niet per definitie het afschieten van wolven: gedacht wordt aan verjagen en instellen van nulstandgebieden. Naar onze mening zal dit het maatschappelijke draagvlak voor de aanwezigheid van de wolf alleen maar vergroten.

3. Financiën

Dierhouders kunnen financiële steun voor het plaatsen van wolfwerende voorzieningen krijgen in de vorm van subsidie. Een dierhouder is dus afhankelijk van het beleid van zijn/haar provincie. De provincie Limburg kent een subsidieregeling, maar de openstelling daarvan hangt af van het budget dat de provincie Limburg hiervoor beschikbaar stelt. Het zogenaamde subsidieplafond. Dat snel bereikt wordt nu een toenemend aantal dierhouders daarop een beroep zal doen.

Ik schreef al: kunnen samenleven met de wolf betekent dat weidedieren beschermd moeten kunnen worden. In die zin is “weidedieren beschermen” ook “wolven beschermen”. Hoe meer gruwelijke slachtoffers er onder weidedieren vallen, hoe sneller het maatschappelijk draagvlak voor de wolf zal kantelen.

Het aantal wolvenaantallen neemt exponentieel toe. Daarom is het juist nu van belang dat dierhouders hun dieren kunnen beschermen. Dus dat er een ruimhartig subsidieplafond geldt. Bedenk ook dat houders van weidedieren in aanmerking komen voor een schadevergoeding als hun dier gedood of verwond wordt (faunaschade).

Los van het feit dat een geldelijke vergoeding nooit het emotionele leed zal dekken, kan de provincie het geld toch beter steken in preventieve maatregelen?

4. Andere gevolgen

De komst van de wolf heeft niet alleen gevolgen voor dierhouders.

Het plaatsen van wolfwerende afrasteringen heeft gevolgen voor ons landschap (verhekkings). Bedenk dat juist uit het oogpunt van bescherming van ons landschap op veel plekken in het buitengebied afrasteringen tot slechts 1 meter hoogte zijn toegestaan, terwijl wolfwerende afrasteringen minimaal 1.20 hoog moeten zijn.

Onze veiligheid en ons veiligheidsgevoel staan eveneens ter discussie.

Op deze aspecten ga ik nu niet verder in. Ik wil slechts benadrukken dat een bredere maatschappelijke discussie noodzakelijk is

5. Resumerend

Ik vraag de provincie om de urgentie van het wolvendossier te onderkennen.

Concreet verzoek ik de provincie om:

- Het plaatsen van wolfwerende afrasteringen te stimuleren en mogelijk te maken door een goede subsidieregeling waarvoor voldoende financiële middelen beschikbaar zijn;
- Snel in te grijpen indien een probleemwolf een wolfwerende afrastering overwint;

- Het weren/verjagen van wolven uit de bebouwde omgeving en cultuurgebieden niet uit te sluiten;
- Een bredere maatschappelijke discussie te faciliteren.

Natuurlijk wil het Platform Kleinschalige Schapen- en geitenhouders graag nader met u in overleg gaan. Wij werken graag constructief samen op het wolvendossier. Een dossier dat veel gevoelens losmaakt in de samenleving.

Namens het Platform Kleinschalige Schapen- en geitenhouders,

Gitta Backer
provinciaal vertegenwoordiger voor Limburg